

PELJEŠKI MOST PODSJETNIK NA NACIONALNU IZDAJU

TITO i njegovi komunisti OTELI SU Hrvatskoj Neum, Boku, Bosnu, Srijem...

Priznajem da nikad nisam shvatio zašto se to ne naziva najvećom izdajom u povijesti umjesto oslobođenjem

Piše: dr. sc. TOMISLAV
JONJIĆ

Da nam pred ljepotom i arhitektonskim skladom Pelješkoga mosta zastane dah, nije nikakvo čudo: pred njim bi ravnodušan mogao ostati samo duhovni slijepac, čovjek kojemu nije dano pokloniti se ljudskim postignućima koja su se tako skladno uklopila u božanstvenu ljepotu i toga djelića hrvatskoga Jadrana. No da nam pred tim velebnim spomenikom ljudskom radu – i zanosu kojim su Hrvati popratili svečano otvorenje toga mosta 26. srpnja ove godine – zastane pamet i zamre pamćenje, to bi već bilo čudo u svakomu narodu osim – u hrvatskomu.

I sada smo, naime, pokazali da, hvala Bogu, još uvijek znademo osjećati i zajedno slaviti, ali i to da smo, na žalost, uvijek iznova spremni zaboraviti na pouke koje nam povijest tako obilato nudi. Da je drukčije, izgradnja i otvorenje Pelješkoga mosta bili bi povod i prigoda da razmotrimo povijesne i političke uzroke stanja u koje smo kao narod dovedeni, ali i geopolitičke, državnopravne

i demografske implikacije onoga što ovih dana, kao tobožnje spajanje hrvatskih zemalja nakon posve izmišljenih „300 godina“, s razlogom bučno slavimo i smatramo svojom velikom pobjedom.

Hrvati u BiH u svjetlu otvorenja Pelješkoga mosta

Među onima koji su prije dvadesetak godina s bojaznima pratili računovsko-sanaderovsko udvaranje Bruxellesu i sluganske izjave tih namjesnika međunarodne zajednice za zapadni dio tzv. Zapadnoga Balkana, da je Hrvatska za pristup Europskoj uniji – tom tobožnjem krajnjem smislu naše povijesti i svrsi našega postojanja – „spremna platiti svaku cijenu“, bio je zanemariv broj autentičnih protivnika onoga što nazivamo „europskim vrijednostima“ (dakle: protivnika parlamentarne demokracije, vladavine prava, društvene snošljivosti i sl.), ali su znatno brojniji bili oni koji su se opirali ustupanju suvereniteta nadnacionalnoj tvorbi koja je samo rijetko i sasvim nevjesto krila nakane da svoje anacionalno, globalističko i konzumerističko, u biti protudemokratsko

i protukršćansko poslanje okruni zatiranjem europskih naroda i nacionalnih država.

Svrstavši se, dakako, među potonje, tih sam godina uporno, u brojnim člancima i u jednoj knjizi, uzaludno ponavljao kako ulazak Republike Hrvatske u EU nije samo preuranjen, nego da *rebus sic stantibus* znači naše okretanje leđa Hrvatima u susjednim zemljama, napose Hrvatima u BiH, prema kojima će prije ili kasnije biti podignuta schengenska barijera koja će dodatno potaknuti njihovo iseljavanje. Jednako tako sam tvrdio kako će se jeftinom demagogijom pokazati umiljate pripovijesti tzv. političke elite da ćemo se naći za stolom za kojim se odlučuje, jer: stoljećima smo mi formalno bili za stolom i u Pešti i u Požunu, i u Beču i u Beogradu, ali su usprkos tomu za tim stolovima donošene odluke od kojih nam do danas trnu zubi (baš kao što nam zubi trnu od novih stolova za kojima smo sjedili, od onoga u Daytonu do onoga za kojim smo tepali *stranačkom prijatelju i europskom savezniku* Christianu Schmidtu).

Jer stvar je jednostavna: ne radi se o stolovima, nego o ljudima koji sjede za njima; i ako hrvatske predstavnike ne biramo po

Kod Neuma i Kleka
Hrvatska je ponovno
presječena 1945.
godine, u kontekstu
pada pod tzv.
oslobođenje. Ovih se
dana beskrupulozno
laže da je Hrvatska
Pelješkim mostom
ponovno spojena nakon
300 godine. **Ne nego
nakon 77 godina**

hrvatskim nego po tuđim i tuđinskim mjerilima (pa makar ih nazivali „europskima“), i ako nam ih – izravno ili neizravno – nameću Bruxelles ili Den Haag, Washington, Sarajevo ili Berlin, od sjedenja za tuđim stolovima Hrvatska može imati samo štetu. Prošla su skoro dva desetljeća od tih tekstova, a ja, na žalost, ne vidim ni najmanjega razloga da ih danas proglasim promašenima. Tvrditi, pak, da su bili proročanski, bilo bi pretenciozno, jer je referendum pokazao da je u toj stvari na isti ili sličan način proricala većina Hrvata. A znali su se kasnije, prije vijesti da će se izgradnja Pelješškoga mosta uvelike financirati tzv. europskim novcem, u nekim časopisima pojaviti i tekstovi čiji su se autori protivili čak i konkretnom projektu povezivanja juga Hrvatske pelješkim smjerom, zagovarajući onaj kroz neumsko zaleđe. Tumačili su, među ostalim, da bi potonji u financijskom smislu bio podnošljiviji, a svakako bi pretpostavljao sporazum Zagreba i Sarajeva koji bi pri tom dakako uključivao i dogovor o pločanskoj luci, a smanjio bi napetosti između dviju država i vjerojatno amortizirao tada glasne bošnjačko-muslimanske najave o gradnji luke na Kleku koje su Hrvatima upućivane kao prijetnja.

No to je već bilo vrijeme kad se zanos za izgradnju mosta u javnosti rasplamsao do te mjere da su se urednici – vođeni željom za popularnošću, a ne hrvatskim rodoljubljem i osjećajem odgovornosti – uplašili za svoje sinekurice i svoje ubožne, pseudopolitičke karijerice pa su se časopisi našli pod višemjesečnim embargom ne samo u odnosu na opću javnost, nego i u odnosu na članove svojih uredništava. I zbog toga i zbog me-

dijsko-političkog ostracizma, i jedni i drugi glasovi, glasovi opreza i glasovi otpora, ostali su bez širega odjeka, a referendumskom nakazom iz siječnja 2012. otvoren je naš put prema bruxelleskim stranputicama.

U skladu s time, mi se danas divimo otvorenju mosta izgrađenoga europskim sredstvima, očekujemo gospodarski preporod Dubrovačko-neretvanske županije i maštamo o novim geopolitičkim perspektivama u kontekstu budućega cestovnog povezivanja s Crnom Gorom, Kosovom i Albanijom (što, valjda, ne bi bilo izgledno da je ta cestovna poveznica izgrađena kroz neumsko zaleđe?), a zatvaramo oči pred očito planskim europskim zaobilaznjem BiH i njezina juga koji je dominantno nastanjen Hrvatima, baš kao što nam ništa ne govore ni čudovišni granični prijelazi na „najneprirudnijoj granici na svijetu“, poput onoga u Vinjanima Donjim kod Imotskoga.

Ni iz toga europskog financiranja unutarhrvatskih barijera niti iz ignorancije kojom tzv. međunarodna zajednica dugi niz godina prati i potiče sustavno obespravljanje Hrvata u BiH, nemamo hrabrosti zaključiti da nam se tamo namjenjuje demografska katastrofa i politički nestanak, kako bi pri budućem uređenju prostora susjedne države tzv. međunarodna zajednica mogla kao relevantne čimbenike uzimati samo Srbe i Bošnjake koji će, dakako, svoju snošljivost i demokratsku širinu demonstrirati i tako da pripadnicima sve malobrojnije hrvatske nacionalne manjine omogućue neometano održavanje pogrebnih obreda, organiziranje folklornih društava te periodična natjecanja kosaca i bacača kamena s ramena.

Dok slavimo otvorenje Pelješškoga mosta, mi o svemu tome šutimo. Štoviše, i ovih se dana dio naše elite – robujući stoljećima njegovanu lakajskomu, satelitskom duhu – glasno nada kako će Hrvatska ovim postati novim instrumentom Zapada u svjetskome geopolitičkom preslagivanju (s nagradom bogatom kao onda kad smo bili sanitarni kordon prema Osmanskom Carstvu, ili kao onda kad smo 1918. gurnuti u Jugoslaviju kao branu boljševičkom i njemačkom ekspanzionizmu).

Jer našim je savjestima lakše kad ne želimo ni pomisliti da to povezivanje hrvatskoga juga možda istodobno znači podizanje novoga zida prema jednome drugom području koje ni povijesno ni narodnosno nije ništa manje hrvatsko od dubrovačko-konavoskoga, a ni u nacionalno-političkome i geostrateškom smislu nije manje važno.

Naši snovi bivaju mirniji, a naši intelektualni, politički i medijski nadničari popularniji ako baš nitko ne govori o neumsko-stolačkom području kao jednoj od neuralgičnih točaka hrvatske nacionalne strategije, i ako baš nikoga ne zanima nacionalno-politički motiviran, a zacijelo planski i organiziran bošnjačko-muslimanski otkup nekretnina u Neumu i neumskoj okolici (prema davnašnjem uzoru koji nitko nije usavršio onako kako su ga u 20. stoljeću usavršili Židovi kupujući palestinske kuće, pašnjake i oranice).

Besmislica o 'povezivanju nakon 300 godina'

U današnje doba internetskoga zagluplivanja i eutanaziranja javnosti možda bi trebalo korigirati onu poznatu misao Ive Pilara

prema kojoj činjenice imaju to neugodno svojstvo da postoje i onda kad se njihovo postojanje ignorira: suvremeni mediji, kao u Platonovoj špilji, pretvaraju fikcije u činjenice, a laži u istine, kako bi moderirali našu svijest i diktirali naše postupke. Tako se, primjerice, ovih dana, za potrebe glorificiranja aktualnih namjesnika na zagrebačkome Trgu svetoga Marka i njihovih gospodara u Bruxellesu, uporno blebeće da je Hrvatska

čeni samo rijetki strukovnjaci koji bi nas, da ih tko pita, podsjetili da je 1879., malo nakon austro-ugarske okupacije Bosne i Hercegovine, Franjo Josip I. prihvatio molbu dalmatinske pokrajinske vlade da se neumski i sutorinski koridor pripoje Dalmaciji pa je u tu svrhu bilo ustrojeno i povjerenstvo za razgraničenje, a sâm poluotok Klek u upravno-političkom smislu ušao je u sastav Metkovića kao dijela makarskoga kotara.

zajednički austro-ugarski ministar financija. Taj su položaj od 1878. do 1918. skoro bez prestanka držali ljudi koji nisu bili Mađari samo podrijetlom, nego i osjećajem, pa su često nastupali kao nositelji mađarskoga imperijalizma koji je u BiH, zbog mnogostrukih razloga, naslon tražio i redovito nalazio u – Srbima.

Bivše austro-ugarske pokrajinske granice anulirane su 1922. podjelom Kraljevine

Komunisti su Bosni i Hercegovini dali Neum i Klek, ali i drugi izlaz na more, u Sutorini. **Još 1947. na zemljovidima je Sutorina ucrtana kao dio BiH, ali joj se onda odjednom gubi trag: protuustavno i bez ugovora progutala ju je Crna Gora. Crnoj Gori su tzv. osloboditelji Hrvatske već ranije pripojili Boku kotorsku koja je do 1918., odnosno do 1922., bila dio Dalmacije**

otvorenjem Pelješčkoga mosta nakon 300 godina napokon povezana. Osim što su granice i opseg Hrvatske time svedeni na „avnojsku“ odnosno današnju Republiku Hrvatsku – što zacijelo nije bio ideal hrvatskih rodoljuba prije stotinu ili dvjesto godina – ta propaganda tvrdnja puka je neistina. Mi, doduše, obično mislimo da nam je barem u glavnim crtama poznato kako je osmanska država pregovorima s Dubrovnikom sebi priskrbila dva izlaza na more: jedan u području poluotoka Kleka i današnjega Neuma, drugi u području Sutorine u bokokotorskom zaljevu. Ima tu, međutim, pojedinosti u koje su upu-

Odлуka je, međutim, ostala mrtvim slovom na papiru ne samo zbog provizornoga položaja BiH – te su pokrajine do listopada 1908. bile pod faktučnom austro-ugarskom upravom, ali su nominalno ostale pod osmanskim vrhovništvom – nego još više zbog opasnosti da bi se njezinom provedbom narušila ravnoteža dviju monarhijskih polovica: banska je Hrvatska, naime, i stvarno i pravno bila u translajtanskom, ugarskom; Dalmacija formalno u translajtanskom, ali stvarno u cislajtanskom, austrijskom dijelu Monarhije, dok je BiH i nakon aneksije 1908. ostala *corpus separatum* kojim je i dalje upravljao

Jugoslavije na 33 područja („oblasti“), kad je ustrojena i tzv. Mostarska oblast kojoj je ostavljen pristup moru u području današnjega Neuma i poluotoka Kleka, ali je 1929., nakon proglašenja šestosiječanjske diktature to područje ušlo u sastav Primorske banovine, jedne od devet tzv. vodenih banovina kojoj je središte bilo u Splitu. Time su sve do 1945. izbrisane sve, pa i pokrajinske i „oblasne“ granice na području Neuma i poluotoka Kleka: ono je 1939. postalo dijelom Banovine Hrvatske, a 1941.–1945. nalazilo se u sklopu Nezavisne Države Hrvatske koja je u borbi za međunarodno priznanje odnosno učvrš-

ćenje i nakon Rimskih ugovora iz svibnja 1941. spasila i zadržala posjed većega dijela Dalmacije.

Kod Neuma i Kleka Hrvatska je ponovno presječena 1945. godine, u kontekstu pada pod tzv. oslobođenje. Pod dojmom propagande iz ratnoga doba koja je govorila o hrvatstvu Dalmacije, odustalo se od planova da se u sklopu Federalne Države Hrvatske kao integralnoga dijela Demokratske Federativne Jugoslavije stvori posebna dalmatinska upravno-politička jedinica, o čemu su maštali velikosrpski i dalmatinski autonomnaško-jugoslavenski elementi, ali je novoj bosansko-hercegovačkoj republici kao *oglednoj tabli bratstva i jedinstva* ostavljen i taj izlaz na more, kao i onaj u Sutorini. Potonji je ucrtan i na službenim zemljovidima još iz 1947., ali mu se odjednom gubi trag: formalno protuustavno, bez pisanoga ugovora i navodno na temelju telefonskoga razgovora, Crna je Gora progutala i sutorinsko područje.

Time je crnogorska republika, kojoj su tzv. osloboditelji Hrvatske već ranije pripojili Boku kotorsku koja je do 1918. odnosno do 1922. bila dio Dalmacije, stekla kopnenu granicu s Hrvatskom, čime je stvorena podloga za kasnije crnogorsko svojatanje Prevlake. Hrvatska je, međutim, kod Kleka presječena protivno svakoj nacionalno-demografskoj, gospodarskoj i prometnoj logici, kako bi se otežalo njezino osamostaljenje i kako bi se uvijek mogao iznova potaknuti specifičan dubrovački protuhrvatski autonomizam, naslonjen na tobožnju tradiciju Dubrovačke Republike i fenomen tzv. Srba-katolika, što smo doživjeli i u studenome 1991., kad je skupina besprizornika pod vodstvom stanovitoga Aleksandra Apolonija za potrebe agresije na Hrvatsku – usporedno s velikosrpskim poticanjem dalmatinskih autonomnaša i talijanskih iredentista kojima su na ruku išli tobožnji istrijski regionalisti (kako se eufemistički nazivaju ljudi koji su najčešće obični instrumenti talijanskoga imperijalizma) – u Cavtatu proglasila tzv. obnovljenu Dubrovačku Republiku.

Stoljetno sakaćenje Hrvatske

Taj atentat na hrvatske nacionalne interese, kao što znamo, nije pratila nijedna ostavka, nijedan javni glas prosvjeda tzv. hrvatskih komunista, ustvari običnih agenata boljševičke Moskve i kvislinga u službi obnove jugoslavenske države. Nije na nj, koliko sam vidio, ovih dana i tjedana podsjetio ni jedan

političar niti koji od tzv. *mainstream* medija: izdajice su pošteđeni izdajničkih atributa. Samo će naivni pomisliti da je to slučajno; oni drugi znaju da je operacija poduzeta zbog rehabilitacije jugoslavenstva. U tom se kontekstu borbe za Jugoslaviju proglašava hrvatskim rodoljubima, a hrvatske rodoljube označuje kao teroriste, zasukane lunatike ili jednostavno kao „sluge okupatora“. Žrtva, pa i teritorijalna, kao cijena uspostave hrvatske države (od Kvaternika preko Radića i Pavelića do Tuđmana koji hrvatsku samostalnost nije uvjetovao povratkom Boke ili istočnoga Srijema, a ni izlaskom na Drinu), proglašava

**Izdajice su pošteđeni
izdajničkih atributa.
Samo naivni će
pomisliti da je
to slučajno; oni
drugi znaju da je
operacija poduzeta
zbog rehabilitacije
jugoslavenstva. U tom
se kontekstu borbe za
Jugoslaviju proglašava
hrvatskim rodoljubima,
a hrvatske rodoljube
označuje kao teroriste,
zasukane lunatike
ili jednostavno kao
"sluge okupatora"**

se izdajom, dok se kao vrhunac rodoljublja slavi žrtva na jugoslavenskom oltaru.

Zato se u našim udžbenicima i priručnicima, na našim ulicama, trgovima i društvenim manifestacijama slave oni koji su početkom 20. stoljeća prepustili BiH Srbima, a potom kao cijenu nastanka Jugoslavije ustupili Italiji Zadar s okolicom, Istru bez Kastva, Cres, Lošinj i Lastovo, usput se odričući Rijeke; zato nekadašnji pulski gradonačelnik a sadašnji bistrooki istarski župan može nesmetano demonstrirati vlastitu glupost tvrdnjom da su Pavelić i ustaše predali Istru Italiji; zato navlas istu budalaštinu u odnosu na svoj grad

može ponoviti donedavni riječki gradonačelnik, elegantni Vojko Obersnel; zato je te ljude – koji, dakle, ne znaju ni osnovne činjenice iz nedavne povijesti gradova i županija kojima su na čelu – mogla slijediti i nekadašnja predsjednica Republike Hrvatske koja je, u stanci između dviju frizerskih hauba, sličnom izjavom bila kadra javno pokazati da ljudska glupost i neznanje nemaju granica. U današnjoj je Hrvatskoj jugoslavenstvo opet na cijeni. Politička ljevica – u pravilu i onaj njezin dio koji možda ne priželjkuje obnovu jugoslavenske odnosno *zapadnobalkanske* asocijacije (ili to barem uspješno prikriva) – danas klasičnom hrvatskom nacionalističkom argumentacijom slavi ljude koji su 1941. oružjem ustali u obranu Jugoslavije i tu državu do 1990. branili strijeljačkim strojevima, kundakom i batinama (da su, naime, u okrilje Hrvatske vratili Istru, Zadar i otoke koji su bili u sastavu Kraljevine Italije), ali pri tom ta ljevica prešućuje ono što prešućuje i većina naših udžbenika: da su vlasti Nezavisne Države Hrvatske još i prije (i to u ime Hrvatske, a ne u ime Jugoslavije) krenule u oslobođenje i tih hrvatskih područja te pri tom, kako pokazuje iznimno vrijedna knjiga Nikice Barića *Ustaše na Jadranu* (Zagreb, 2012.), sustavno poduzimale više nego ozbiljne napore da se ti politički proglasi oživotvore.

Još više se prešućuje da hrvatske zemlje od osmanskoga doba nisu nikad bile tako osakaćene kao u doba tzv. oslobođenja pod vodstvom ljudi stasalih pod Staljinovim *šinjelom*. Nikad naši ljudski, politički, gospodarski i kulturni potencijali nisu desetkovani kao u razdoblju od 1944./45. do 1989. godine. To vrijedi i za teritorijalne gubitke.

Skrušeno, naime, priznajem, da nikad nisam uspio shvatiti zašto se privremeni gubitak dijela Dalmacije (1941. –1943.) koji je, uostalom, trajao kraće nego talijanska okupacija hrvatskih primorskih područja nakon Prvoga svjetskog rata, olako i bez grižnje savjesti naziva nacionalnom izdajom, dok se gubitak cijele BiH, istočnoga Srijema i Boke kotorske, s presijecanjem Hrvatske kod Neuma i poluotoka Kleka te kasnijim ustupanjem tridesetak istarskih sela Sloveniji, sve praćeno silnim demografskim, političkim, gospodarskim i kulturnim nazadovanjem hrvatstva, ne naziva izdajom nego – oslobođenjem.

Ne daj nam, Bože, da opet doživimo slično oslobođenje. Bilo bi, nema sumnje, zadnje...

Dr. sc. Tomislav JONJIĆ,
ekskluzivno za Hrvatski tjednik

Evo što je Tito OTEO Hrvatskoj 1945.:
Neum, Boku, Bosnu, Zemun, Srijem...
Priznajem da nikad nisam shvatio zašto ga se
naziva osloboditeljem, a ne najvećim izdajnikom

Hrvatski tjednik

VERITAS VINCIT 4. 8. 2022. / br. 932 / cijena 20 KN (2,66 eura), BIH 5 KM, EU 3,50 € (A 5,10 €, D 4,60 €), CH 4,30 CHF, NL 4,20 €

OLUJA – 27. obljetnica

POBJEDA NAD POBJEDAMA vječno u našem

Sve političke Hrvate učinila je slobodnima, ponosnima
i sretnima, a JNA, Srbe, Jugoslavene, izdajnike i one
koji su navijali za Srbe trajno nesretnima

Tuđman, 4. 8. 1995. u 3 sata:
*Krenite i jednom za svagda
eliminirajte srpskoga okupatora!*

Hrvatska je poslala divlje agresore
tamo daleko da se nikada ne vrate!

ISSN 2584-4067

9 772584 406004

0 0932